

Sygn. akt I C 627/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Małgorzata Maria Chrzanowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Stefania Kilian

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 września 2016 roku w T. sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (NIP: (...)) przeciwko B. B. (PESEL: (...)) o zapłatę

powództwo oddała

Sygn. akt: I C 627/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Wierzytelności Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. pozwem wniesionym w dniu 8 kwietnia 2016 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej B. B. kwoty 49 496,84 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (k.1-3).

Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa podniosła, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 12 sierpnia 2009r. przez pozwaną z (...) Bank S.A. umowy bankowej, na podstawie której bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w ustalonej w umowie wysokości, natomiast pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Z uwagi na naruszenie umowy przez pozwaną w części dotyczącej warunków spłaty w/w umowa została wypowiedziana. Poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny i po uzyskaniu klauzuli wykonalności wszczął postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W dalszej części uzasadnienia powód podał, iż w dniu 26 lutego 2015r. poprzedni wierzyciel wniósł aportem w/w wierzytelność do spółki (...) sp. z o.o. Sp. k. W dniu 26 lutego 2015r. (...) Bank S.A. zawarł z (...) Sp. z o.o. SKA umowę przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza w (...) sp. z o.o. Sp. k. Następnie w dniu 4 marca 2015r. na podstawie uchwały wspólników spółki na rzecz B. został dokonany zwrot w naturze prawa własności do wierzytelności objętej niniejszym pozwem. Ostatecznie na podstawie umowy przeniesienia wierzytelności z dnia 4 marca 2015r. zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. SKA a stroną powodową. Na wartość przedmiotu sporu składają się: 25 616,14zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału i 22 396,61zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela. Pozwana do wniesienia pozwu nie spełniła świadczenia (k.3-5- uzasadnienie pozwu).

Pozwana B. B. na rozprawie w dniu 2 września 2016r. nie uznała powództwa i podniosła zarzut przedawnienia (k.77 i v.). Podała, iż zaciągnęła kredyt w 2000r. na leczenie syna chorego na stwardnienie rozsiane. Zakwestionowała przelew wierzytelności i podała, iż przeciwko niej nie toczyło się postępowanie egzekucyjne.

Sąd ustalił i zważył co następuje.

W dniu 12 sierpnia 2009 roku (...) Bank S.A. w K. udzielił pozwanej B. B. kredytu konsumpcyjnego w kwocie 28 380,07złoty. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu na zasadach określonych w umowie.

Dowód: umowa kredytu -k. 63-66.

(...) Bank S.A. w W. wystawił w dniu 26 września 2012r. przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) \ (...). Postanowieniem z dnia 22 października 2012r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lub. w sprawie I Co 970/12 nadał w/w tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny wraz z klauzulą wykonalności –k. 68-69.

W dniu 10 marca 2015r. (...) Bank S.A. wystawił pisemne zawiadomienie kierowane do pozwanej z informacją o przelewie wierzytelności bliżej nieokreślonych wierzytelności na rzecz Spółki (...) sp. z o.o. sp. k. w W. (k.70–zawiadomienie).

Zaś w dniu 10 marca 2015r. firma (...) S.A. we W. wystawiła pisemne zawiadomienie o cesji wierzytelności (...) Bank S.A. na rzecz strony powodowej za pośrednictwem (...) sp. z o.o. sp. k. w W. (k.71–zawiadomienie).

Wezwaniem wystawionym w dniu 7 kwietnia 2015r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 47 587,19zł (k.72-wezwanie do zapłaty).

Wyciągiem z Ksiąg Rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego z dnia 8 kwietnia 2016 roku stwierdzono figurującą wymagalną wierzytelność w stosunku do pozwanej na kwotę 49 496,84 złotych wynikającą z nabytej wierzytelności od (...) sp. z o.o. SKA, a która to wierzytelność wynika z umowy nr (...) zawartej z B. B..

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego - k. 18.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów. Sąd podzielił przy tym ich treść, zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione do tego osoby w przypisanej prawem formie. Wskazane dokumenty są nadto jasne oraz czytelne stąd też ich autentyczność nie budzi zdaniem Sądu żadnych wątpliwości.

Roszczenie strony powodowej zostało zgłoszone w związku z nabyciem wierzytelności.

Powód swoje roszczenie wywodził z art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności. Przelew wierzytelności (cesja) jest umową zawieraną przez dotychczasowego wierzyciela (cedenta) z osobą trzecią (cesjonariuszem), na mocy której cesjonariusz nabywa od cedenta przysługującą mu wierzytelność.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez pozwaną w ocenie Sądu Rejonowego jest on skuteczny.

Zgodnie z treścią art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Niewątpliwie dochodzona wierzytelność związana jest z działalnością bankową poprzednika prawnego powoda, albowiem wynika z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej. Charakteru wierzytelności nie zmienia fakt dalszego jej zbycia na rzecz powoda jako podmiotu również prowadzącego działalność gospodarczą poprzez nabywanie i dochodzenie wierzytelności od innych podmiotów. Tym samym należy stwierdzić, że na podstawie art. 118 k.c. w zw. z art. 120 k.c. w niniejszej sprawie zastosowanie ma 3 – letni termin przedawnienia, liczony od dnia, w którym roszczenie o zwrot kredytu stałoby się wymagalne.

O tym, jakie zdarzenia powodują przerwanie biegu przedawnienia omawia art. 123 § 1 k.c. Chodzi tu o czynności procesowe wierzyciela, które ustawodawca scharakteryzował, stawiając im określone wymagania. Tak więc bieg przedawnienia przerywa każda czynność wierzyciela:

1) podjęta przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym,

2) podjęta w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia,

3) podjęta bezpośrednio we wskazanym wyżej celu.

O tym, czy czynność procesowa przerywa czy nie bieg przedawnienia decydują właśnie przesłanki art. 123 § 1 pkt 1 k.c., regulującego przerwę biegu przedawnienia i określającego, jakie czynności procesowe bieg ten przerywają. Czynność procesowa wtedy przerywa bieg przedawnienia, gdy można ją uznać za "przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia". Poza tą przesłanką, wskazany przepis nie zawiera żadnych dodatkowych warunków. W szczególności nie wymaga, by czynność ta miała charakter czynności procesowej ofensywnej a nie obronnej albo, żeby wiązała się z większym czy mniejszym ryzykiem procesowym lub trudnościami w realizacji roszczenia. W świetle przesłanek art. 123 § 1 pkt 1 k.c. nie ma znaczenia, czy czynność procesowa podjęta "bezpośrednio w celu" realizacji roszczenia, wywołuje procesowy skutek taki jak wytoczenie powództwa, czy tylko zarzutu procesowego, nie ma też znaczenia, czy Sąd orzeknie w wyroku o zgłoszonym roszczeniu. Konieczne jest tylko to, by przedsięwzięcie przez wierzyciela określonej czynności procesowej obiektywnie mogło doprowadzić do skutku określonego w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i by w tym celu czynność ta została przez wierzyciela podjęta. Nie musi to być jednak jej cel jedyny. Istotne jest zatem tylko zgłoszenie roszczenia w określonym celu (jego realizacji) przed właściwym organem, w prawem przewidzianej formie i obiektywna skuteczność tej czynności, to jest jej zdolność do wywołania skutku w postaci realizacji roszczenia.

Treść powyższego przepisu koresponduje z art. 124 § 1 k.c., który wprost wskazuje, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Analiza akt sprawy, nie pozwoliła Sądowi Rejonowemu przyjąć, aby w okresie po dniu 22 października 2012 roku do dnia wniesienia powództwa w niniejszej sprawie, powód lub jego poprzednicy prawni przedsięwzięli jakiegokolwiek czynności mające na celu wyegzekwowanie swojej wierzytelności. W szczególności należy zaznaczyć, że powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wbrew regule dowodowej z art. 6 k.c. nie wykazał, aby po dniu 22 października 2012 roku został złożony wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz w jakiej dacie taki wniosek został złożony. Nie ulega wątpliwości, że skuteczne złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, jest czynnością, która wywiera wpływ na przerwanie biegu terminu przedawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r. w sprawie o sygn. akt: II. CK. 113/02, Lex nr 106951). Nawet jednak, gdyby taki wniosek został rzeczywiście złożony przez poprzedniego wierzyciela, a postępowanie egzekucyjne wskutek przelewu wierzytelności zostało umorzone, to i tak powód nie mógłby odnosić korzyści płynących ze złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji przez podmiot, od którego nabył wierzytelność. W pełni bowiem należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku, sygn. II CSK 196/14, zgodnie z którym wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia, jeżeli komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności (LEX nr 1622306). W tym ostatnim orzeczeniu Sąd Najwyższy podkreślił, że skutki, jakie wiążą się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego na podstawie, którego egzekucja była prowadzona. W sytuacji więc, gdy komornik umarza postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela wobec dokonania przez niego przelewu wierzytelności brak jest podstaw do twierdzenia, iż przerwa biegu przedawnienia trwa do zakończenia tego postępowania z korzyścią dla cesjonariusza, a więc podmiotu pozostającego poza tym postępowaniem.

W konsekwencji powyższego stwierdzić, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Tym samym wierzytelność powoda przekształciła się w zobowiązanie naturalne, które nie podlega przymusowemu egzekwowaniu.

Mając na uwadze, Sąd orzekł jak w wyroku.